

D. T. O. M. A.

DISPUTATIO PHILOSOPHICA

De

ADJUNCTORUM
PROPRIORUM COM-
MUNICATIONE,

Quam

In Regia CHRISTINâ Aboënsium Academiâ permisso.
 atq; consensu Venerandæ Facultatis Philosophicæ,
 publicè ad eventilandum & Examinan-
 dum proponebat,

M P E T R U S PET. TORPENSIS,
 ejusdem Facultatis Adjunctus.

R E S P O N D E N T E

Z A C H A R I A P E T R I S T U T H Æ O
 N E R I C I E N S I S. R. M. Stipendiario.

Ad diem 21. Feb. 1646. loco & horis consuetis.

D. Jacobus Mart. in Prefat. de Comm. proprij:

In credibile dictu est, quomodo Philosophi simulac Theologi h̄c se torqueant: quo
 querantur, inveniantur, & proponantur in utramq; partem argumenta non
 omnino contemne: id, ut vel eruditissimos in falsam, contraq; Theologiam &
 Philosophiam pugnantem rapiant opinionem.

A B O E,

excudebat Petrus Wald / Acad. Typogr. 1646.

Præfustissimo & Generofissimo

J. JOANNI RVRCH/

litario in Annvila/ Riuaholm & Klacborgh/ 2.
M.tis & Regni Sveciæ Consiliario Prudentissimo, Regij:
Icasterij Aboensis Præsidi Eminentissimo, simulac We:
stro-Gothiæ & Daliæ Legifero Æquissimo, Musarum
Mæcenati gratiolis: Dominoq; Clementissimo.

Nee. Nou.:

Virū Politissimū, Speciatissimū & Humanissimū,

Dn... Andreæ Andreæ, Re- gij Dicasterij Aboensis Secreta- rio experientissimo.	Dn... Laurentio Petri, Arcis- Aboensis Secretario promptis- simo.
Dn... Henrico Zawast/ Il- lustriß. Domini Iacobi De La Gar- die Protoni & Civi Aboens. pri- mario.	Dn... Petro Erici Gers/ Academiæ Aboensis Quæstori so- lertissimo..

Dn... Laurentio Brochio, Civi- Civit. Aboensi Syndico & Sena- tori consultissimo.	Dn... Johanni Canuti, Civi- tatis Aboensis Senatori meritiss.
Dn... Martino Schilling / Regij Dicast. Scriba dexterimo.	Dn... Johanni Pauli, Peril- lustris Domini Ioannis Kunkz A- pologistæ expeditissimo.

Dn... Olao Joannis, Perilu- stris Domina Catarina Open- sternas prætori fidelissimo.	Dn... Magno Esberni, Co- mitissa Ebbe Leijonhufwud Prætori accuratissimo.
--	---

Hoc Exercitium Academicum Humiliter & submissè
inserbit & Dedicat Respondeas.

THE S. I.

ADjunctorum Propriorum Communicationem, quâ de nunc dissertaturi sumus, olim non defuerere, qui mirum in modum laciniantes, meram implicationem, veramvè in Adjecto contradictionem esse: è quod Proprium & Commune nunc plurimum dissidere; nunc adversâ subinde fronte concurrere, & contradictione inter se opponi viderentur, falso sunt opinati.

II. Quo etiam nomine illam non ex foro solum Philosophico penitus exturbatum; verum ex agro etiam Theologico stirpitus eradicatum iri maximo annitebantur opere, ut eo liberius pernicioſissimas dogmatum suorum Zizanias loco illius absentis luxurioſe prosemicare; & ad seram usq; posteritatem malitioſe propagare, sibi integrum eſset atq; liceret.

III. Cujus opinionis, cum ex cæcrationis impetu enata, tum ex propria sapientia persuasione prorata, inter reliquas castramentantium turmas, levioris armaturæ velitibus sequestratis, cohortis sua Primipilos se passim locorum ſiſtunt, & palam profertur Goclenius, Keckermannus atq; Timplerus, subdola illa & pestifera Calvini progenies, ut ex illorum libris certum eſt colligere.

IV. Duobus imprimis, licet apparenter veris, tam
men in se ē sui naturā absurdissimis opinionum elen-
chis, ingenij sui nervos irretiunt atq; distorquent:
quarum prior à veræ Philosophiæ documentis exor-
bitando, ē inculpatæ veritatis ejusdem fundamentis
divortium faciendo, vel ideo absurditati vicina, immo
abnoxia exploditur, quod quædam propria intra Phi-
losophiæ gremium reapse communicari depre-
hendantur.

V. Posterior autem omnem sinceritatis mentem
ē frontem exuta, atq; pietatis zelum aversata, Pan-
doræ pyxidi similitima, principia Philosophiæ non à ve-
ritatis, in rerum visceribus delitescentis fulcro ercta:
sed ab ingenuo humano confecta, ē à se pessime intelle-
cta, ad evertenda Sacro-Sanctæ Theologiæ my-
steria, non ratione apprehendenda: sed fide credenda,
traducere; ē abominandā metamorphosi confunde-
re, in aera dissipare ē penitus annihilare non erū-
bescat.

VI. Sed nosmet ipsos intra veræ Philosophiæ limites
jam potissimum coercentes, eas rationes ex illius visce-
ribus atq; medullis erutas delibabimus, simulac contra
pestiferam adversantium opinionum inediam, quoad
ejus fieri poterit, in succum ē sanguinem converte-
mus, quas palato nostro illorum cicutis contrario sape-
re; atq; perennem deinceps salutem nobis conferre
impræsentiarum animadvertisimus.

VII. Verum enim in zéro priusquam ad ipsum di-
spitationis conflictum cum adversarijs nostris prope-
remus, illorum aciem, quo ordine disposita sit, qui in-
cedat, quos vè cuniculos agat, meditetur & stratage-
matum dolos, quasi eminus intueamur, ut cominus ean-
dem alacrius enervare, fortius profigare atq; in fugam
convertere valeamus animosiss.

VIII. Illi a. quorum superius mentionem insinua-
vimus, primipilares insignes manicis celeres & a-
cinace dextræ, ut cum valerio loquar, & sibi imagi-
nantur, multo lacertorum robore suffreti & animi
magnitudine pariter subnixi nos d'erepente adorientes,
bancq; imprimis lanceam cca inexpugnabilem ultrò ci-
troq; vibrantes in certaminis arenam nobiscum, auda-
cius tamen quam candidius 1. in hunc modum descen-
dunt: Nullum proprium potest communicari.
Quia si communicetur, non manet proprium: sed fit
commune sub ipso communicationis actu.

IX. At nos illorum insolentibus actutum insulti-
bus obviam profiliendo, opposito veritatis clypeo,
lanceam hanc excipientes, exceptamq; hoc pacto in-
fringentes: Aliquod proprium potest communi-
cari. Quæ propositio priori contradictrice est oppo-
sita. Duas a. contradictorias non posse consistere & si-
mul veras vel falsas esse, principium est omnis in Philo-
sophiâ cognitionis nostræ, cum simpliciter impossibile
sit unam eandemq; rem secundum idem, ad idem co-
demq; tempore simul esse & non esse. A 3 10.

X. Sed ante varias terminorum proprijs communis acceptiones probè discutere; quam assertionem nostram certis ac evidentibus rationibus confirmare convenit, siquidem Homonymiæ notitia ad rerum pertractandarum perspicuitatem plurimum adfert ad jumenti, utpote quā exulante, vel penitus dispercente, compluribus illico erroribus & inanibus verborum contentionibus latissima panditur porta, teste Phil. 2. post. anal: c. 15.

XI. Proprium itaq. 1. accipitur pro definitione essentiam rei exprimente, ajente Phil. lib. 1. Top. c. 3. cuius verba bac sunt: Proprium aliud est, quod significat quid res sit, aliud quod non significat: dividatur proprium in has duas partes, voceturq; id quod significat quid res sit definitio: alterum v. secundum appellacionem communiter his attributum appelletur proprium.
2. Pro Adjuncto à speciei natura immediate promanante, illamq; instar comitis individui in sequente. Non de illo sed de hoc loquitur subjectum propositionis nostræ.

XII. Hoc iterum vulgo quadrifariam dividere consuerunt, atq; in totidem modos distingueret: Nos autem paululum inverso ordine, universam priorum naturam in tres classes tribuimus, quarum prima contineat illa Adjuncta propria, quæ uni speciei secundum omnes necessitatis gradus, sine ullâ loci aut temporis differentiâ inesse deprehendantur, quæq; proxime

sime à speciei essentia, tanquam proprius effectus à sua causa, profluant, Et cum ipsa tam in essentia quam in oratione retro commeant. Hæc per omnes necessitatis gradus optimè sibi consistunt; in primo, quia habent subjecti universitatem & temporis perpetuitatem: in 2. quia primo & per se insunt: in tertio quia cum specie sua recurrunt.

XIII. Secunda, illa complectatur propria, quæ uni quidem & soli speciei: sed non semper & ubiq; conveniunt, unde in primo statim necessitatis gradus defectum patiuntur, hinc de ceteris facilimum esto iudicium. Ut actu ridere, loquive hominis sunt propria; ignis urere, animæ sentientis sentire &c. Hæc propria Porphyrius & Damascenus in duos dispescunt modos, sc. in primum & tertium: quorum ille illis est, cum accidens insit soli, sed non omni ut medicum esse; hic vero cum soli & omni, sed non semper ut homini canescere.

XIV. Tertia comprehendat propria ad alterum relata, quæ subdividuntur bipartito in illa, quæ toti ali; cui speciei & semper & ubiq; quadrant; sed non primo & quatenus ipsa, atq; ita in tertio necessitatis gradu deficiunt, cum reciproca non sint, sed de alijs quoq; prædicentur. Dicuntur propria ad aliud, quia speciei ut propria verè tribuuntur, quatenus illa conferatur cum aliâ: cui ipsa non in sunt. Ut lucere respectu ferri, mobile, visibile, trinâ dimensione præditum esse, sunt

propria hominis respectu Dei. Porphyrio & Damasceno est secundus modus & describitur: cum adjumentum insit omni; sed non soli. Ut bipedem esse; Et in ea quæ sunt ad alia in specie ita dicta, quæq; in comparatione posita vel certo tempore vel particulariter uni speciei cum alterâ collatæ competant. Ut nasci, in loco & tempore esse, esurire, sitiare, pati, mori, propria sunt hominis respectu Dei, licet illi neq; soli neq; semper convenient.

XV. Explicatis ita subjecti questionis nostræ significationibus, restat ut prædicatum illius inspiciamus, & quid illud sit determinemus. Verum cum nulla communis vel communicationis ratio investigari atq; cognosci possit, sine præviâ unionis cognitione, ut pote quæ communicatione quidem nō prior est tempore, sunt enim relata; sed natura, cum hæc ab illa tanquam effectus dependeat. Priori itaq; loco de unione agere; variasq; ejus acceptiones videre convenit.

XVI. Est ergo unio alia Verbalis, quæ nudam & inanem verborum formulam præse fert qualis est iste Calvinistarum & Jesuitarum cavillus, quo humanam Christi naturam cum Divinâ personaliter unitam blasphemare non verentur: Homo est omnipotens i.e. Filius Dei, cui homo personaliter est unitus, est omnipotens. Hæc cum nugas agat, & Cingli Alœosin postliminiò revocatam redoleat, tam à Philosophiâ quam à Theologia jampridem est explosa.

XVII. Alia Realis, quā duæ pluresve naturæ diversimodè sese habentes revera inter se uniuntur. Estq; vel Externa, cuius vigore duæ vel plures res, ab externo principio progredientes, & in uno communi subiecto concurrentes unum constituant suppositum. Idq; 1. Naturā ut rami in arbore. 2. Arte. ut asperges in tabulā. 3. Mixtione ut diversa aromata in pharmaco. 4. Permeatione ut ignis omnes ferri poros permeando penetrat, & universum illius corpus inflamat.

XVIII. Vel Interna, quæ intrinseco aliquo principio diversarum rerum naturas conjungit & amico tenore coarctat. Estq; alia substantiarum, vel universalium in aliquo genericō prædicato convenientiū. Ut hominis & leonis in animali ejusq; definitione unitorum, cum uterq; sit corpus vivens animâ sensitivâ prædictum. Vel singularium in aliquo attributo specifico unicè coëuntium, ut Petri & Jacobi in homines ejusq; naturâ essentialiter conspirantium. Ut eteris enim est animal rationale.

XIX. Alia accidentium, quā duo vel plura corpora in aliquo accidente communi vel proprio consen-tiunt, ut amici corpora duo sunt: sed animus ipsorum, si veri & honesti sint amici, est plane unitus in eodem velle & nolle. Hæc namq; corpora licet sint duo singularia in ipsa unione subiectis distincta, habent tamen aliquod universale & commune, quod nomen & definitionem singulis communicat, quoze unum idemq; esse dicuntur.

XX. Jam sequuntur Commune & Communia cum suis acceptationibus explananda: Commune in genere describitur, quod sit unum quipiam de quo multa participant. Quo sensu dicimus: Commune jus, privilegium, decus &c. Item Communis Patria & Religio. Nam licet illa quidem certo intuitu sint singularia: eò tamen quod communem ad plures obtineant usum, communia & publica haud injuria nominari solent. Sic communis salus in Epist. Judæ v. 3. Communis fides ad Tit. 1. in primitivâ Ecclesiâ omnia bona sc. fortune erant communia. Act. 2.

XXI. Hinc igitur facile intelligitur communicacionem nihil aliud esse, quam unius in plura, quæ id commune sortiuntur, distributionem. Ita 1. Corr. 10. panis benedicti & calicis Dominici dicitur communicatio i.e. corporis & sanguinis Chr. distributio. Itē 2. Corr. 13. 13. Divus Paulus unicè cōprecatur, ut communicatio spiritus Sancti sit cum Ecclesia Corinthiaca a se prius collecta.

XXII. Et cum unio & communicatio sint Relata, ut superius diximus, tot igitur modis haec; quot illa venire solet. Communicatio ergo alia est Verbalis, qua nomen duntaxat alicujus proprij tribuitur subiecto: res verò quæ propriè tali nomini subesse debeat, non communicatur. Estq; duplex: Tropica, quando id non inest, quod subiecto tribuitur: sed aliud quipiam tropo significatum. Ut Herodes est vulpes. vel falsa, quando prædicatum nullam cum subiecto affi-

nitatem vel unionem obtinet. Ut papa dicitur Sponsus Ecclesiæ.

XXIII. *Alia Realis, quâ ē nomen alicujus proprij ē res nomine significata de altero prædicatur, eidemq; verè communicatur. Estq; duplex: Alia secundum Methixin, quæ est participatio essentialis, quâ plura ē nomen ē definitionem ē naturam ejusdem rei sibi vendicant: Velut species generum &c differentiarum sunt participes. ut Aristot. Plato, Socrates. Alia secundum Syndyasin, quæ est combinatio duarum diversarum naturarum, qua res unitæ, vel inter se, vel ratione unius principij eandem communem habent naturam ē communem definitionem sortiuntur: Sed propriâ naturâ ē definitione distantes, ē sua propria accidentia per se retinentes, commune nihilominus principium participant, ē pro ratione unionis inter se quoq; participationem quandam obtinent. Sic corpus & anima unum faciunt suppositum.*

XXIV. *Quibus ita prælibatis, propositionem superius allatam, ē Adversariorum conclusioni contradictoriè oppositam sequentib⁹ confirmamus rationibus:*
i. *Quia proprium generis communicatur suis specieb⁹. v. g. sensus præsertim exteriores reversa sunt proprietates animali, primario suo subjecto convenientes, communicant nihilominus speciebus illi subjectis. ut puta homini & bestiæ & quæ illis deinceps subtinet.*

XXV. *Excipiunt Adversarij, perhibentes hoc exemplum esse dissimilimum ē à scopo alienissimum..,*

quandoquidem cardo controversiae inter se & nos non
vertitur de Communicatione proprietatum generalium
ad species, ubi est arctissima rerum cohærentia: sed in
hoc potissimum dicitur, quod duarum naturarum, quæ
inter se disparantur, & nullam penè habent inter se
convenientiam, altera alteri proprietates suas non pos-
sit communicari.

XXVI. Sed nos regerimus, ajetes exemplum.
hoc eò non fallacis sermonis, sed veracis probatio-
nis adduci, quo liberius declaretur & ostendatur, quid
natura proprij, quatate est, ferre patiue queat, simul
genus revera habere proprietates easq; cum suis spe-
ciebus & illarum in dividuis, esse communicabiles,
neq; iisdem propterea repugnare, ut maneant prima-
rio suo subiecto propriae, vel sufficientes esse, ad dan-
dam aliquam distinctionem subiectorum..

XXVII. 2. Proprium partis revera communicatur
toti. Nam homo realiter est intelligens & volens, &
tamen intellectus & voluntas, due potentiae istæ, non
primum fluunt à corpore; sed sunt proprietates ani-
mae, que est pars hominis. Sic quantitas materiae proprie-
tas de toto materiali prædicatur. Ergo prius cum illo
communicata sit, necesse est.

XXVIII. 3. Proprium unius partis potest cum aliâ
parte uniri & communicari, per intervenientem ea-
rum unionem & intimam cohærentiam. Ubi tamem
notandum, quod communicatio proprietatum hic loci

non fiat per migrationem de subiecto communicante,
in subiectum ad quod fit communicatio, aut per infor-
mationem: sed per usurpationem certorum attribu-
torum. Sic anima dicitur communicare corpori suas
proprietates, non quod eas in hoc transfundat, vel haec
proprio suo subiecto egrediantur: sed quod corpus usur-
pet illa propria, quae anima tanquam primario sub-
iecto insunt.

XXIX. *Nam quamvis anima habeat certas pro-
prietates naturam & essentiam suam concomitantes,
illas tamen non immediate in se producit in actum,
sine certorum organorum ministerio, sed easdem com-
municat cum corporis sui organici, quod informat, par-
tibus ad certa munia destinatis.* Quod a. potentiae
vitales sunt animae propria adjuncta inde patet: *Eius
est potentia, cuius est operatio, ut Arist. ait. de somn.
& vig. c. i. at operationes vitales sunt ab anima, quod o-
stenditur ab ejus definitione, qua dicitur principium
quo vivimus, sentimus, movemur & intelligimus.*
*Arist. l. 2. de an. T. 24. Ergo & animae propria sunt
illae potentiae Adjuncta.*

XXX. *Quod autem illae potentiae corpori com-
municentur vel inde liquet, quia a corpore usurpantur,
Velut facultas visiva ab oculo ad videndum, &c.
At in illa alieni proprij usurpatione constitut formaliter
ejus communicatio, cum præviâ unionis intercessio-
ne necessaria q̄ intervenerit.*

XXXI. At probè nobis hic animadvertisendum est, cum dicimus animæ proprietates non raro cum corpore singulare habere commercium, non statuimus omnes & singulas ejus potentias cum eo unitum & communicatum iri, quod apertis atq; disertis verbis inficiatur Arist. lib. 1. de anima c. 1. t. 3. inquiens: quasdam affectiones ita esse animæ proprias ut corpori non communicentur, quod de intellectu docet idem Phil. 2. de gen. anim. c. 3. Sed ad probandum nostrum propositum, sufficere quasdam earum communicari, ut pote vitam sensus & motus.

XXXII. Miram esse carnis & animæ rationalis familiaritatem, admirabilemque spiritus vita, & limiti terræ societatem ante alia sacra pagina testatur, Gen. 2. Finxit Jehovah Deus de pulvere terra, sufflavitque in nares ipsius halitum vitæ. Ut sc. per sensum, lumen sibi sociatum vivificaret, & per intellectum regeret: & per intellectum intus ingredieretur in semet ipsum. & studiosissime contemplaretur Dei creatoris sapientiam & omnipotentiam, & per sensuum ministerium foras egredieretur & contemplaretur opera sapientiae & omnipotentiae ejus. Intellectus igitur illum intus illustravit, sensu foris & decoravit, ut in utroq; refectionem inveniret Divinorum vestigiorum plenissimam.

XXXIII. II. Tali fulmine Adversarij nos ferire & ad tergiversandum compellere student: Nullum proprium unius subjecti communicatur alteri realiter diverso. Quia quorum essentia & definitio non est communis, illorum etiam propria non sunt communia.

A. subjectorum realiter distinctorum essentia & definitio non est communis E. propria illorum non sunt communia. Sed responderemus esse equivocationem in termino Communis & illum intelligendum esse, vel secundum Enhyparxin sive inhærentiam, vel secundum Syndyiasin; si secundum Enhyparxin sive Methixin propositio sit intelligenda, nihil contra nos concidit. 2. nullam esse majoris consequentiam, quia quorum essentiæ arctiori modo non sunt unitæ, illorum propria non sunt communicata. unde non sequitur, quæ arctissima duarum naturarum unione convenientiunt, illorum etiam propria non esse communicata. 3. sunt 4. termini in syllogismo. Nam terminus major communis non est idem cum prædicato conclusionis.

XXXIV. Nos ita reponimus: aliquod proprium unius subjecti communicatur alteri realiter diversa. Quia calor est proprium ignis, communicatur tamen nihilominus ferro, ut illud quandoq; revera dicatur cætidum & ignitum. Ferrum a. & ignis sunt duo subjecta realiter distincta.

XXXV. III. Hoc modo ad absurditatem nos redigere sat agunt: Quæ communia habent attributa propria, habent etiam communem essentiam: at subjecta realiter diversa habent communia attributa propria E. 1. Resp. minor falso nobis obtruditur, quia nulli assentimus propria unius naturæ primò fluere ab utriusq; naturæ essentiâ. 2. Syllogismus formetur in Dario, & nihil contra nos opponit, nedum absurditatis nos arguit. Nam individua realiter distinguuntur, interim tñ. hæc habent eandem definitionem & essentiam communem.

3. *Äquivocationem esse in terminis Communia attributa propria. Bisariam enim haberi possunt, aut primario & in hæsive, aut secundario & denominative.*

XXXVI. IV. *Oppositionis telum, quo nos infestare conantur, tale est: Omne oppositum & diversum includit in se oppositi & diversi negationem. At proprium & commune sunt opposita, E. proprium includit in se communis negationem. Resp. minor peccat ignoratio ne Elenchi, non enim servat respectum eundem.*

XXXVII. V. *Sed videamus conatus Adversarij nos ad absurdum compellere allaborantis, tali sophismate: Nullum proprium est commune: quoddam proprium est commune E. quoddam proprium non est proprium. Resp. 1. necesse est, ut id, quod potestate erat in premissis, sine ambiguitate etiam sit in conclusione. 2. ne variet medius terminus in respectibus, circa extrema, si vera conclusio inferri debeat. Commune esse aliter sumitur in majori; aliter v. in minori. ergo conclusio vis nulla est.*

XXXVIII. VI. *Adversarij argumentum ita concludit: Quod tollit discrimen inter accidens proprium & commune, id absurdè statuitur: At communicatio priorum tollit hoc discrimen E. Minorem inde probat, quia omnes Philosophi ex Aristotele docent proprium & commune differre ratione inhesionis, dum proprium insaret subjecto suo specifico & sibi determinato: unde unicuius tantum agnoscit patronum: accidens a. communue, propter sui capitii fluxibilitatem, est indeterminatum ad diversa subjecta. Resp. Errat probatio adversarij errorem à dicto secundum quid ad dictum simpliciter. Differt enim proprium accidens*

dens à communi ratione inhalationis, si subjectum ejus intelligatur specificum & primum, hujus v. genericum & secundarium.

XXXIX. vii. Pergit Adversarius: Quod est causa discrepantiae non potest esse causa convenientiae respectu ejusdem: At propria sunt causa discrepantiae diversorum subjectorum E. propria non sunt communia diversis subjectis. *Resp.* 1. plus esse in conclusione quam fuisse in premissis. Nam sicerat concludendum: Ergo propria non sunt causa convenientiae diversorum subjectorum, quod & nos facilè largimur cum non propria, sed unio sit causa communionis diversarum naturarum & priorum. 2. Esse pravam allegationem Textus Arist.

XL. viii. Argumentum autoritate Theologorum & Philosophorum nititur, uno ore affirmantium, quod ut sub latis proprietatibus, tollantur, naturae: ita confusis ijs, confirmantur. *Resp.* propria utrius naturae ad se in vicem unitae non confunduntur, nec tolluntur propter communicationem eorum, ipsæ naturae: sed in toto supposito distincte, non tamen seorsim exercentur. Quia distinctio in eo consistit, ut altera natura sit primarium subjectum & causa efficiens seu communicans; altera v. secundarium, cui sc. communicantur propria, & in quo, cum quo, & per quod primum subjectum sine ulla confusione operatur ut in ferro ignito patet.

XLI. Hoc pacto hostium contra nos castramentantium ab animos pedes moventium furore debellato, lacertorumq; robore, cui innitebantur, enervato & humili prostrato, talia erigimus trophya: 1. Ubicunq; datur realis, intrinseca, arctissimaq; duarum naturarum Syndyasis sive combinatio: ibi datur realis priorum communicatio: Atqui in materia informatâ, in ferro ignito & in corpore animato, datur Realis intrinseca & arctissima duarum natura-

rum syndyasis sive combinatio. E. Major constat, quia non
datur alia differentia, qua unionis gradus discernantur a se invi-
cem, quam communicatio priorum. 2. Per regulam veter-
rum: qualis unio, talis communicatio. 3. Autoritate
Philosophi, lib. 2. de partu animal. c. 2. & 3. non loquenti
de predicatione extrinsecā, ratione subjecti, ut nugatur
Keckerm. sed de communicatione priorū propter cōso-
ciationē alicuj' primarij efficiētis, factā, manifeste agētis.

XLII. Quacunq' naturæ constituunt atq' absolvunt unum
Reale & incommunicabile suppositum, illæ inter se sunt commu-
nicabiles: Atqui quadam disparate naturæ constituunt atq' ab-
solvunt unum Reale & incommunicabile suppositum. E. Major
vel ex hoc immoto principio Philosophico suam certi-
tudinem consequitur: Ex duobus incommunicabilibus u-
num Reale incommunicabile constitui nequit. Minor, quoq; in-
de evidens est, quod persona sit unum Reale & in com-
municabile suppositum, quod corpus & anima in ho-
mīne constituunt E.

XLIII. III. Ita à minori ad maius discurremus: Si for-
ma substantialis suam naturam & essentiam insinuet
atq' communicat materiæ informatae; & hæc vicissim
pro sua indole: Ergo impediò magis propria erunt
communicabilia. At verum prius Ergo posterius.
Antecedentem Evidentissime evincit Scaliger subtilitatis secta-
sor Exerc. 307. sect. 27. Ex materiâ & formâ unum fit, pro-
pterea quod sint causæ internæ, mutuâ coordinatione
inter se ultrò citroq; dantes atq; accipientes suo utraq;
modo aliquam perfectionem: etenim forma id agit, ut
materia sit hoc aliquid: materia videtur agere, ut for-
ma existat.

XLIV. iv. Actus formæ communicatur materiæ:
sed actus est proprium quid formæ. Ergo quoddam pro-
prio n

prium communicatur. Hoc argumentum ferè coincidit cum proximè præcedenti; nisi quod hic inter statum essentia & existentia vel inter actum ipsum & entitatem forma distingue-re oporteat.

XLV. v. Summus calor seu ustio communicatur ferro: sed sumus calor seu ustio est proprium ignis. Ergo proprium accidens communicatur. Major patet ex 2. de part. anim. cap. 2. ubi ostenditur ferrum, lapidem & similia simpliciter calida dici non posse, cum suā naturā sint frigido: sed per associationem cum igne calida esse deprehenduntur. Minor itidem est Philosophi I. meteor. c. 3.

XLVI. vi. Vis seu occulta qualitas attrahendi ferrum communicatur stylo ferro à magnete: Atqui hæc est propria magnetis: Ergo quoddam proprium communicatur. Minor à proprij definitione liquide constat. Majorem comprobat experientia.

XLVII. vii. Divisibile communicatur qualitatū utputa albedini corporis superficiei inhærenti: At Divisibile est propria affectio quantitatis. Et quoddam proprium est communicabile. Major manifesta est: quia ut superficiem longam tres ulnas eandemq; totana albam realiter in tres partes distinctas secare & dividere possum; ita etiam albedinem ipse inherentem. Quæ ratione albedo si mente abstrahatur, negl longa est neglata. Quod igitur divisibilis fiat, id ex concre-tione & unione cum quantitate obtinet.

XLVIII. viii. Huc accedit Autoritas acutissimorum Philosophorum idem nobiscum statuerint, quando inter primū & secundum subjectum proprij discriminant, quorum unum in proscenium adducimus. Burlarum in comm. suo super pra-dicab. c. de prop. exemplum de triangulo secum affe-rentem: Trianguli proprium est tres habere angulos, duobus rectis aquales, quod ligno vel ferro sit commune & suo modo pro-

primum quatenus trianguli formam induit jam lignum vel fer-
rum triangulare factum, tres angulos duobus rectis & quales habere
& inde triangulare esse dicive qui negat, negat etiam accuratam
mathematicam demonstrationem & tritissimum loquendi usum.

Hæc ex amplissimâ, eqq; maximè arduâ matarîa decerpta, & pro in-
genii nostri modulo in compendium missa, proq; instituti ratione explicata;
dicta sunt. Deus, qui in propria tua hypostasis unitatem, humanam
naturam non minus admirabiliter quam inconvertibiliter assumpti, & cedio-
mata Divinæ tue naturæ propria, ad absolvendum redemptionis opus, huma-
næ elementissime & efficacissime, cum prævia unionis personalis gratia,
comunicasti: Esto quæsumus imbecillitatum nostrarum, in hac senescentis
& iam penè fatiscentis mundi canitis viventium; memor & in solio Maiestati
tua constitutus, adq; dexteram Dei Patris tui sublimatus, communica no-
biscum Spiritus tui gratiam, peccatorum remissionem, & tandem aliquando vi-
tam sempiternam omnibus bonis affluentem, in ælesti & perenni illo habi-
taculo, ubi pueri à scelerum contagione ahimi, post mortem perpetum verba-
buntur, & ineffabili latitie genere repleti ad voluntatem tuam exultabunt.

COROLLARIA

1. Substantiae non sunt in subiecto.
  2. Omne accidens est posterius substantia.
  3. Quantitati nihil est contrarium.
  4. Qualitates inter se sunt contrariae.
  5. Relata sunt simul Natura.
  6. Omnis actio suscipitur propter finem.
  7. Passiones sunt suppositorum.
-